

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸:

بازطراحی اساسی ارائه صورت‌های مالی

مترجم: زهرا نوری

Daniel Prendergast

طی سالهای اخیر، شرکتها برای ارائه اطلاعات به سرمایه‌گذاران، به شاخصهای جایگزین عملکرد (APMs) مانند "سود تعدیل‌شده" یا "سود پایه" اتکا کردند، تا اطلاعات مالی اضافه، فراتر از چارچوبهای استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی (IFRS) یا اصول پذیرفته‌شده حسابداری (GAAP) برای سرمایه‌گذاران ارائه کنند.

این شاخصها، در عین سودمندی، اغلب خارج از صورتهای مالی حسابرسی‌شده ارائه می‌شوند، که تایید یا مقایسه آن‌ها را دشوار می‌کند. در بسیاری

از موارد، این شاخصها، داده‌ها را مطلوب‌تر از نتایج پایه ارائه می‌دادند و سرمایه‌گذاران را بدون ارائه دیدگاهی روشن و یکنواخت از عملکرد، رها می‌کردند.

شکاف در شفافیت و مقایسه‌پذیری اطلاعات در گزارشگری مالی، هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری (IASB) را بر آن داشت تا استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸ (IFRS 18) با عنوان ارائه و افشا در صورتهای مالی را تهیه کند. این استاندارد از ژانویه ۲۰۲۷، جایگزین استاندارد بین‌المللی حسابداری ۱ (IAS 1) با عنوان ارائه صورتهای مالی خواهد شد، که موضوع آن تغییر نحوه ارائه نتایج مالی شرکتها است. هدف از ارائه این استاندارد، نوسازی گزارشگری و آسان‌تر شدن مقایسه عملکرد بین صنایع و حوزه‌های گزارشگری مختلف است.

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸، بیش از یک به‌روزرسانی گام‌به‌گام را نشان می‌دهد: استاندارد جدید، یک بازطراحی اساسی از ارائه صورتهای مالی است. استاندارد جدید نتیجه سالها مشاوره با سرمایه‌گذاران، تدوین‌گران استاندارد، موسسات حسابداری و شرکتهای جهانی است، که همگی خواستار گزارشهای شفاف‌تر و یکنواخت‌تری بودند تا نحوه اداره کسب‌وکارها را بهتر بازتاب دهد.

این مقاله به بررسی موارد تغییر در این استاندارد می‌پردازد و این‌که چرا استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸ یک تحول بزرگ به حساب می‌آید، همچنین الزامهای مهم آن را بخش‌بندی و ریسکهای احتمالی حسابرسی را تشریح می‌کند. افزون بر رعایت ضوابط، این استاندارد فرصتی برای شرکتها است تا در مورد نحوه اطلاع‌رسانی عملکرد مالی تجدیدنظر و اعتماد سرمایه‌گذاران را تقویت کنند و همچنین، گروه‌های مالی را در قلب دنیایی که به‌سرعت در حال حرکت و مبتنی بر داده‌ها و هوش مصنوعی است، در جای مناسب قرار دهند.

دلیل تغییر: چرا استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸ جایگزین استاندارد بین‌المللی حسابداری ۱ می‌شود

کسب‌وکارهای جهانی نوین آنقدر پیچیده شده‌اند که انعطاف‌پذیری گسترده استاندارد بین‌المللی حسابداری ۱ دیگر پاسخگویی اثربخش ندارد. نتیجه، مجموعه‌ای از شیوه‌های گزارشگری است که شرکتها در بخشهای مختلف یا حتی در یک صنعت واحد، با استفاده از آن‌ها نتایج خود را به روشهای ارائه می‌دهند که به‌طور کامل متفاوت هستند و مقایسه‌پذیری اطلاعات را به‌طرز نامیدکننده‌ای دشوار می‌کنند.

با این وجود، استفاده از شاخصهای جایگزین عملکرد ("درآمد قبل از بهره، مالیات و استهلاک تعدیل شده (EBITDA)"، "سود پایه" و غیره) یک رویه رایج است. درج این شاخصها در خارج از صورتهای مالی حسابرسی‌شده، ممکن است در عوض شفاف‌تر کردن، موجب تحریف درآمد شود.

و بعد این‌که عصر کنونی، عصر دیجیتال است؛ سرمایه‌گذاران و تحلیلگران در این عصر انتظار دیدگاهی به‌موقع و مبتنی بر داده‌ها از عملکرد شرکت را دارند. این امر تنها در صورتی اثربخشی دارد که ارقام براساس ریزجمعهای استاندارد به‌دست آمده باشند، تا بتوان به آن‌ها اعتماد کرد و پلتفرمهای فناوری بتوانند به‌طور مستمر آن‌ها را پردازش کنند.

رسیدگی مستقیم به چالشها با استفاده از استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸

یکی از مشهودترین تغییرها، صورت سودوزیان با ساختار جدید است که فعالیتهای عملیاتی روزمره را از فعالیتهای سرمایه‌گذاری و تامین مالی تفکیک می‌کند. با ساختار جدید، استفاده‌کنندگان صورتهای مالی می‌توانند به‌روشنی ببینند که یک شرکت از چه محلهایی درآمد کسب می‌کند و این منابع در کجا به‌کار گرفته می‌شوند. به‌همان اندازه، نحوه جدید برخورد با شاخصهای عملکرد مدیریت محور (MPM) نیز درخور توجه است. در حال حاضر، این شاخصها به‌جای این‌که در یادداشتهای حسابرسی‌نشده پنهان باشند، باید در صورتهای مالی ارائه شوند و به‌طور مستقیم با ارقام تعریف‌شده توسط استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی، تطابق داشته باشند.

این استاندارد همچنین پیوند بین صورتهای اولیه و یادداشتهای استحکام می‌بخشد، و به استفاده‌کنندگان اجازه می‌دهد راحت‌تر از تصویر کلی به سمت جزئیات دقیق‌تر، بدون از دست دادن موضوع زمینه‌ای، حرکت کنند.

تغییرهای معرفی‌شده در استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸ تغییرهای ایجادشده در این استاندارد، نه‌تنها نحوه ارائه ارقام از سوی شرکتها، بلکه نحوه تفسیر آن‌ها توسط سرمایه‌گذاران را نیز تغییر می‌دهد. در هسته اصلی استاندارد جدید، صورت سودوزیان بازنگری‌شده قرار دارد. طبق استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸، شرکتها باید درآمد و هزینه‌ها را در صورت سودوزیان (P&L) زیر سه طبقه اصلی جدید – عملیاتی، سرمایه‌گذاری و تامین مالی – و همچنین طبقه‌های موجود مالیات بر درآمد و عملیات متوقف‌شده ارائه دهند. فعالیتهای اصلی تجاری یک شرکت، طبقه‌بندی درآمد و هزینه‌ها را شکل می‌دهد.

فعالیتهای عملیاتی، کسب‌وکار اصلی را پوشش می‌دهند: فروش، هزینه کالاهای فروش‌رفته و هزینه‌های جاری. سرمایه‌گذاری، بازدهی‌هایی که به‌طور مستقل از عملیات روزانه به‌دست می‌آیند را شامل می‌شود، ازجمله درآمد حاصل از سرمایه‌گذاری مشترک یا داراییهای سرمایه‌ای. تامین مالی، بازتاب‌دهنده هزینه جمع‌آوری سرمایه است، ازجمله پرداختهای بهره و هزینه‌های مربوط به وامها.

این طبقه‌بندی برای بیشتر شرکتها اعمال می‌شود. با این حال، برای برخی از کسب‌وکارها، مانند بانکها یا بیمه‌ها، فعالیتهای تامین مالی و سرمایه‌گذاری بخشی از عملیات اصلی آن‌ها به‌حساب می‌آید. در این موارد، درآمدها و هزینه‌هایی که به‌طور معمول برای سایر شرکتها تحت عنوان "سرمایه‌گذاری" یا "تامین مالی" قرار می‌گیرند، در طبقه عملیاتی قرار می‌گیرند. در کنار این طبقه بندی، دو ریزجمع الزامی جدید وجود دارد که هر شرکتی باید آن‌ها را افشا کند. مورد اول، سود یا زیان عملیاتی است که نتایج حاصل از فعالیتهای اصلی را قبل از تامین مالی و مالیات تفکیک می‌کند. مورد دوم، سود یا زیان قبل از تامین مالی و مالیات بر درآمد است که با حذف آثار ساختار سرمایه و نظامهای مالیاتی، امکان مقایسه آسان‌تر بین شرکتها را فراهم می‌کند.

سرفصلهای اجباری و یکنواخت اقلام

این استاندارد بر یکنواختی هم تمرکز دارد. همه گزارشها باید از برچسبها و سرفصلهای استاندارد استفاده کنند تا ابهام در صورتهای مالی را کاهش داده و مقایسه پذیری را بهبود بخشند. به این ترتیب، شرکتها با یک انتخاب کاربردی اما بااهمیت در نحوه ارائه هزینههای عملیاتی مواجه هستند: براساس عملکرد (مانند هزینه فروش یا هزینههای اداری)؛ براساس ماهیت (مانند هزینه حقوق، استهلاک یا آب و برق)؛ یا ترکیبی از این دو. شرکت هر روشی را که به کار بگیرد، باید به روشنی آن را توضیح داده و هر سال به طور مستمر آن را به کار بگیرد. نمودار "نمونه‌ای از صورت سودوزیان عمومی در چارچوب استاندارد بین المللی ۱۸" یک صورت سودوزیان برای یک شرکت در بخش عمومی را نشان داده و هزینههای ارائه شده براساس عملکرد و ماهیت را نشان می‌دهد.

نمونه‌ای از صورت سودوزیان عمومی در چارچوب استاندارد بین المللی ۱۸

نمایش این دو رویکرد درکنار هم به طور جداگانه، نشان می‌دهد که چگونه نتایج یک شرکت با توجه به رویکرد انتخابی می‌تواند بسیار متفاوت به نظر برسد. با وجود آن که نتیجه نهایی یکسان است، یعنی سود ۸۰ میلیون دلاری در سال، مسیر رسیدن به آن به طور متفاوتی تقسیم‌بندی می‌شود. قالب کاربردی براساس عملکرد، توجه را به هزینه فروش و سود ناخالص جلب می‌کند و شاخصهای عملکردی که تحلیلگران و سرمایه‌گذاران برای قضاوت در مورد کارایی عملیاتی در بخشهای تولیدی و خرده‌فروشی به آن‌ها تکیه می‌کنند را آشکار می‌سازد.

در مقابل، قالب رویکرد ماهیت، بر محرکهای هزینه اصلی حقوق، استهلاک و مواد اولیه تاکید می‌کند که در بیشتر اوقات دیدگاه‌های مرتبطتری را برای شرکتهای خدماتی یا فناوری محور ارائه می‌دهند.

عملکرد در مقابل ماهیت: انتخاب رویکرد مناسب

نحوه ارائه هزینه‌ها توسط یک شرکت، به طور مستقیم بر نحوه درک عملکرد مالی شرکت اثرگذار است و براساس استاندارد

بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸، این انتخاب حتی وزن بیشتری دارد.

این استاندارد برای شرکت تعیین نمی‌کند که از کدام روش استفاده کند. آنچه که شرکتها را ملزم به انجام آن می‌کند، این است که باید انتخاب خود را توضیح دهند و آن را به طور مستمر به کار بگیرند. این تصمیم باید بازتاب‌دهنده مدل تجاری زیربنایی شرکت باشد و این اطمینان را فراهم کند که صورتهای مالی، واضح‌ترین روایت ممکن را برای سرمایه‌گذاران بیان می‌کنند.

در رهنمود هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری همچنین ادعان شده است که در برخی شرایط، استفاده از یک رویکرد ترکیبی با ارائه برخی از هزینه‌ها براساس عملکرد و برخی دیگر براساس ماهیت، می‌تواند سودمندترین خلاصه از محرکهای هزینه و سودآوری یک شرکت را ارائه دهد. اگر شرکتی تصمیم به افشای هزینه‌ها براساس عملکرد یا ارائه ترکیبی بگیرد، در این استاندارد، الزامهایی برای موارد افشای بیشتر در یادداشتهای صورتهای مالی ارائه شده است.

شاخصهای عملکرد مدیریت محور

همانطور که پیش از این اشاره شد، از نظر تاریخی، شرکتها عملکرد خود را با استفاده از شاخصهای جایگزین عملکرد نشان می‌دهند، که براساس آن تایید و مقایسه اطلاعات در بین شرکتها دشوار است. استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۸ برای اولین بار، شاخصهای عملکرد مدیریت محور را در صورتهای مالی حسابرسی شده می‌آورد. این شاخصها به عنوان ریزجمعهای درآمد و هزینه‌هایی تعریف می‌شوند که توسط استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی، الزامی یا به طور خاص استثنا نیستند و در نقل و انتقالهای عمومی خارج از صورتهای مالی گنجانده می‌شوند و شاخصهایی هستند که دیدگاه مدیریت را در مورد عملکرد مالی یک شرکت بیان می‌کنند.

این استاندارد شرکتها را ملزم می‌کند که هر شاخص عملکرد را با نزدیکترین ریزجمع تعریف شده توسط استاندارد تطبیق دهند و هرگونه تعدیل مانند هزینه‌های تجدید ساختار را به بیانی رسا و درخور فهم توضیح دهند. افزون بر این، شرکتها

تفکیک شود.

تطبیق اجباری: در حال حاضر شرکتها باید نشان دهند که ریزجمعیهایی مانند سود عملیاتی، چگونه با سایر شاخصهای عملکرد، از جمله جریان نقدی و دادههای بخش، مرتبط هستند.

موارد افشای خاص برای شاخصهای عملکرد مدیریت محور: اگر مدیریت بخواهد ارقام تعدیل شده را ارائه دهد، براساس این استاندارد باید آن ها را با ریزجمعیهایی تعریف شده توسط استاندارد بین المللی گزارشگری مالی تطبیق دهد و آثار مالیاتی و مالکیتی هر تعدیل را برای سرمایه گذاران روشن کند. این کار منجر به از بین رفتن ابهام ناشی از یادداشتهای حسابرسی نشده و قرارگرفتن این شاخصها در دامنه بررسی دقیق حسابرسی می شود.

ریسکهای اصلی حسابرسی در چارچوب استاندارد بین المللی گزارشگری مالی ۱۸: مواردی که پیاده سازی استاندارد ممکن است خوب پیش نرود

در مورد استاندارد بین المللی گزارشگری مالی ۱۸، بزرگترین ریسکها در نحوه اجرای آن از سوی شرکتها نهفته است. اگر شاخصهای تعدیل شده مدیریت به وضوح با ارقام حسابرسی شده مطابقت نداشته باشند، اعتماد سرمایه گذاران از بین خواهد رفت. و هنگامی که شرکتها بین طبقه بندی هزینه ها جابه جا می شوند، نه تنها حسابداران را گیج می کنند، بلکه تحلیلگران و سرمایه گذارانی که سعی در مقایسه موارد مشابه دارند را هم مایوس می کنند.

بسیاری از سامانه های مالی، برای این سطح از جزئیات طراحی نشده اند. بنابراین، چه اتفاقی می افتد؟ گروه ها بیشتر اوقات در آخرین لحظه، به طور معمول در مواجهه با مهلهای فشرده، موارد افشاشده را کنار هم قرار می دهند، که همین امر می تواند ارقام را بیشتر شبیه یک مجموعه سرهم بندی شده به نظر برساند، تا یک روایت مالی روشن. به این موارد، یادداشتهایی را اضافه کنید که به درستی به صورتهای مالی اولیه اشاره نمی کنند و سرمایه گذارانی در تلاش هستند تا این اطلاعات محدود را درک کنند.

و به دنبال آن یک اشتباه قدیمی، یعنی انتظار بیش از حد برای

باید آثار مالیاتی مربوط و تاثیر آن بر منافع غیرکنترلی را برای هر مورد تعدیل شده افشا کنند. نکته حائز اهمیت آن است که چون این شاخصها در حال حاضر بخشی از صورتهای مالی را تشکیل می دهند، مشمول رویه های حسابرسی هستند که اعتبار آن ها را افزایش می دهد و اعتماد بیشتری را برای ارقامی که سرمایه گذاران به آن ها اتکا دارند، فراهم می آورد.

موارد الزامی برای موارد افشای جدید در چارچوب استاندارد بین المللی گزارشگری مالی ۱۸

استاندارد بین المللی گزارشگری مالی شماره ۱۸ با هدف بهبود شفافیت و سودمندی اطلاعات مالی، پیشرفتهای درخور توجهی در زمینه ارائه موارد الزامی افشا دارد:

تجمیع یا تفکیک دقیق: شرکتها اکنون باید در یادداشتهای به وضوح توضیح دهند که اقلام موجود در حسابها را چگونه گروه بندی یا تفکیک کرده اند. این امر به سرمایه گذاران کمک می کند تا ببینند که چرا برخی هزینه ها با هم نشان داده می شوند و برخی دیگر تفکیک می شوند و تصویر واضح تری از مواردی که در واقع محرک عملکرد هستند، ارائه می دهد.

تطبیق بین صورتهای مالی: مجموع هزینه های فروش، عمومی و اداری (SG&A) که در نمودار "یادداشت نمونه: هزینه های عملیاتی (تفکیک هزینه ها)" به مبلغ ۸۰ میلیون دلار نشان داده شده است، باید با صورت سود و زیان و صورت جریان نقدی همسو باشد تا استفاده کنندگان از صورتهای مالی، نمایه ثابتی از هزینه ها را دریافت کنند.

یادداشت نمونه: هزینه های عملیاتی (تفکیک هزینه ها)

افزون بر این، هر یک از سرفصلهای اقلام اولیه صورتهای مالی، حالا باید به طور مستقیم به یادداشت مربوط خود پیوند داشته باشند و حرکت از ارقام اصلی به جزئیات تکمیلی را آسان تر کنند.

اهمیت: اگر هزینه ها از نظر ماهیت یا ریسک تفاوت زیادی با یکدیگر داشته باشند، باید به صورت جداگانه نشان داده شوند. **تغییر نسبت به سال گذشته:** آنچه که پیش از این زیر عنوان "سایر هزینه ها" قرار می گرفت، اکنون باید با جزئیات بیشتری

مالی ۸ با عنوان **بخشهای عملیاتی** نیز سختگیرانه تر شده است. در حال حاضر، سود یا زیان بخشها باید با استفاده از همان طبقه‌های عملیاتی، سرمایه‌گذاری و تامین مالی که در صورتهای مالی اولیه ظاهر می‌شوند، ارائه شود. این بدان معناست که حاشیه‌هایی مانند حاشیه عملیاتی یا **درآمد قبل از بهره، مالیات و استهلاک**، (EBITDA) باید به‌طور مستقیم با ریزجمعهای حسابرسی شده تطبیق داده شوند. این هم‌ترازی باعث کاهش سردرگمی تحلیلگران شده و ارتباط عملکرد سطح بخش را با نتایج کلی شرکت ساده‌تر می‌کند.

سایر استانداردهای متأثر از استاندارد بین‌المللی

گزارشگری مالی ۱۸

استاندارد بین‌المللی حسابرسی ۷، صورت جریان وجوه

نقد

یکی از مهمترین تغییرها، نقطه شروع برای واحدهای تجاری است که از روش غیرمستقیم جریان وجوه نقد استفاده می‌کنند. در حال حاضر شرکتها باید به‌جای عبارت مبهم "سود یا زیان"، با عبارت سود عملیاتی مطابق تعریف آن در استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸ شروع کنند. این امر، گزارش جریان وجوه نقد را بی‌واسطه به‌صورت سودوزیان متصل می‌کند.

به این صورت، طبقه‌بندی بهره و سود سهام نیز سفارشی‌تر می‌شود. بیشتر شرکتها، بهره و سود سهام پرداختی را در طبقه فعالیتهای تامین مالی ارائه می‌کنند؛ در حالی که بهره و سود سهام دریافتی در طبقه فعالیتهای سرمایه‌گذاری قرار می‌گیرد. با این وجود، برای بانکها، بیمه‌گران و سایر واحدهای تجاری که مدل کسب‌وکار آنها بر سرمایه‌گذاری یا وام‌دهی متمرکز است، طبقه‌بندی باید از نحوه برخورد در صورت سودوزیان پیروی کند و هر نوع جریان وجوه نقد به‌طور مستمر در یک طبقه واحد ارائه شود. این اصلاحات، شفافیت و مقایسه‌پذیری را تقویت می‌کند و برای سرمایه‌گذاران، پیوند واضح‌تری بین درآمد و جریانهای نقدی ارائه می‌دهد.

استاندارد بین‌المللی حسابداری ۸، **مبنای تهیه صورتهای**

مالی

تغییر ساختاری دیگر، جابه‌جایی اصول اصلی ارائه از

کسب‌وکارهای جهانی نوین

آنقدر پیچیده شده‌اند که

انعطاف‌پذیری گسترده

استاندارد بین‌المللی حسابداری ۱

دیگر پاسخگویی اثر بخش ندارد

ورود حسابرسان یا مراجع انتظام‌بخشی به گفتگو در این مورد، وجود دارد. زمانی که این کار انجام می‌شود، محدودیتهای زمانی افزایش می‌یابد و قضاوتها عجولانه می‌شوند؛ عجله‌ای که با چند گفتگوی اولیه، قابل جلوگیری بود.

آثار گزارشگری سود هر سهم و بخشها

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸ بر استانداردهای مرتبط، به‌ویژه استاندارد بین‌المللی حسابداری ۳۳ (IAS 33) با عنوان سود هر سهم و استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۸ (IFRS 8) با عنوان **بخشهای عملیاتی**، اثرگذار است.

برای **سود هر سهم** (EPS)، محاسبه در چارچوب استانداردهای بین‌المللی حسابداری ۳۳، همچنان از سود یا زیان قابل تقسیم به سهامداران عادی استفاده می‌کند. آنچه تغییر می‌کند، نیاز به همسویی با ریزجمعهای استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸ جدید است؛ مانند سود قبل از تامین مالی و مالیات بر درآمد. شرکتها باید سود هر سهم را با این ارقام تطبیق دهند و اگر شاخصهای جایگزین مانند سود هر سهم تعدیل‌شده ارائه می‌دهند، باید به‌طور مستقیم با ریزجمعهای حسابرسی شده تطبیق داده شده یا به‌عنوان شاخصهای عملکرد مدیریت محور افشا شود. نتیجه، یکنواختی و شفافیت بیشتر در صورتهای مالی است.

گزارشگری بخشها در چارچوب استاندارد بین‌المللی گزارشگری

افشای اطلاعات شاخصهای عملکرد مدیریت محور در چارچوب استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۸ - باید‌ها و نبایدها

موارد زیر را انجام دهید:

- موارد تطبیق را شفاف ارائه داده و فعالیتهای خود را نمایش دهید: هر شاخص (مثل سود عملیاتی تعدیل شده) را به‌طور مستقیم به نزدیکترین ریزجمع تعریف‌شده در استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی پیوند دهید.

- روراست باشید و تعدیلهای را به‌روشنی توضیح دهید: توضیحات واضح و ساده ارائه کنید.

- آثار موارد جانبی را نشان دهید: فراموش نکنید که در صورت اهمیت، اثر بر مالیات و منافع غیرکنترلی را افشا کنید.

- در صورتهای مالی حسابرسی شده لحاظ کنید: اطمینان پیدا کنید که شاخصهای عملکرد مدیریت محور نه‌تنها در یک ارائه، بلکه در صورتهای مالی حسابرسی شده هم ظاهر باشند.

- حفظ ثبات: هر ساله از تعاریف یکسان استفاده کنید و اگر چیزی تغییر کرد، به‌وضوح آن را توضیح دهید.

موارد زیر را انجام ندهید:

- هزینه‌های عادی را به‌عنوان “هزینه غیرمستمر” ارائه ندهید: سرمایه‌گذاران آن را تشخیص می‌دهند و این مسئله اعتماد آن‌ها را تضعیف می‌کند.

- شاخصهای عملکرد مدیریت محور را از بیانیه‌های مطبوعاتی پنهان نکنید: آن‌ها در صورتهای مالی حسابرسی شده قرار دارند.

- با تعاریف متعدد بازی نکنید: در محاسبه به یک شاخص پایبند باشید و هرگونه تغییر در روش‌شناسی را علامت‌گذاری کنید.

- پیوندها را حذف نکنید: همیشه تطبیقها را به ریزجمعها و یادداشتهای مربوط ارجاع دهید.

منبع:

- Prendergast, D (2025). IFRS 18: A Fundamental Redesign of Financial Statement Presentation, <https://www.journalofaccountancy.com>, December 1, 2025

استاندارد بین‌المللی حسابداری ۱ به استاندارد بین‌المللی حسابداری ۸ است. این موارد شامل ارائه منصفانه و رعایت ضوابط استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی، فرض تداوم فعالیت، مبنای تعهدی حسابداری و افشای رویه‌های حسابداری است. اگرچه خود اصول بدون تغییر باقی ماندند، این اقدام، همراه با تغییر عنوان استاندارد بین‌المللی حسابداری ۸ با عنوان **مبنای تهیه صورتهای مالی**، با هدف بهبود شفافیت، کاهش دوباره‌کاری و همسوسازی الزامهای ارائه با ساختار اصلاح‌شده استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸ انجام شده است.

استاندارد بین‌المللی حسابداری ۳۴، گزارشگری مالی میان‌دوره‌ای

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸، نفوذ خود را به گزارشگری میان‌دوره‌ای هم گسترش می‌دهد. در حال حاضر شرکتها باید شاخصهای عملکرد مدیریت محور را نه‌تنها در گزارشهای سالانه بلکه در صورتهای مالی میان‌دوره‌ای بگنجانند. این امر این اطمینان را به‌همراه دارد که سرمایه‌گذاران در طول سال، به‌جای انتظار تا پایان سال، دیدگاه‌های یکنواخت و حسابرسی‌شده‌ای در مورد شاخصهای کلیدی عملکرد مدیریت داشته باشند.

مزایای راهبردی پذیرش زودهنگام استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۸، دیگر تنها یک به‌روزرسانی حسابداری نیست، بلکه فرصتی برای تنظیم دوباره نحوه گزارشگری عملکرد شرکتها است. کسانی که زودتر آن را انجام دهند، خود را مواجه با گزارشگری شفافتر و مقایسه‌پذیری قوی‌تر و اعتماد عمیق‌تر سرمایه‌گذاران خواهند یافت.

بله، این گذار نیاز به تلاش دارد: سامانه‌ها باید به‌روزرسانی شوند، موارد افشا باید اصلاح شوند و داده‌های مقایسه‌ای دوباره ارائه شوند. اما جنبه مثبت آن هم واضح است: این استاندارد اگر به‌خوبی اجرا شود، شفافیت بیشتر، دیدگاه‌های دقیق‌تر و یک عملکرد مالی مجهز برای هدایت تصمیم‌گیری در یک محیط در حال تغییر ارائه می‌دهد.